

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 16. juli 2009 — Raffaello Visciano mod Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Napoli — Sezione Lavoro — Italien)

(Sag C-69/08) ⁽¹⁾

(Socialpolitik — beskyttelse af arbejdstagerne — arbejdsgiverens insolvens — direktiv 80/987/EØF — forpligtelse til at betale alle tilgodehavender indtil en forud fastsat grænse — kvalificeringen af arbejdstagerens krav over for garantiinstitutionen — forældelsesfrist)

(2009/C 220/13)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Napoli — Sezione Lavoro

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Raffaello Visciano

Sagsøgt: Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Tribunale di Napoli, Sezione Lavoro — fortolkning af artikel 3 og 4 i Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens (EFT L 283, s. 23) — garanti for løn svarende til de tre sidste måneder af arbejdsforholdet, begrænset af et forud fastsat loft — fradrag i den udbetalte godtgørelse af lønforskud ydet af arbejdsgiveren — nationale regler, der tillader en forskellig retlig kvalifikation af samme ydelse alt efter, hvilket retssubjekt der skal betale ydelsen, samtidig med, at der tillades en ændring af fristen for sagsanlæg

Konklusion

- 1) Artikel 3 og 4 i Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens er ikke til hinder for nationale retsforskrifter, der gør det muligt at kvalificere arbejdstageres tilgodehavender som »socialsikringsydelse«, når de betales af en garantiinstitution.
- 2) Direktiv 80/987 er ikke til hinder for nationale retsforskrifter, der blot anvender en arbejdstagers oprindelige lønfordring som et sammenligningselement ved fastlæggelsen af den ydelse, der skal sikres ved indgriben fra en garantifond.
- 3) I forbindelse med en arbejdstagers ansøgning om fra en garantiinstitution at få udbetalt ubetalte løntilgodehavender er direktiv 80/987 ikke til hinder for, at der anvendes en forældelsesfrist på et år (ækvivalensprincippet). Det tilkommer imidlertid den nationale domstol at efterprøve, om fristen er udformet således,

at den i praksis umuliggør eller gør udøvelsen af rettigheder, som hjemles i Fællesskabets retsorden (effektivitetsprincippet), uforholdsmæssigt vanskelig.

⁽¹⁾ EUT C 107 af 26.4.2008.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 16. juli 2009 — Gilbert Snauwaert, Algemeen Expeditiebedrijf Zeebrugge BVBA, Coldstar NV, Dirk Vlaeminck, Jeroen den Haerynck, Ann de Wintere (sag C-124/08) og Géry Deschaumes (sag C-125/08) mod Belgische Staat (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Hof van Cassatie van België — Belgien)

(Forenede sager C-124/08 og 125/08) ⁽¹⁾

(Forordning (EØF) nr. 2913/92 — EF-toldkodeks — toldskyld — afgiftsbeløb — underretning af debitor — handling, der vil kunne give anledning til strafferetlig forfølgning)

(2009/C 220/14)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hof van Cassatie van België

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Gilbert Snauwaert, Algemeen Expeditiebedrijf Zeebrugge BVBA, Coldstar NV, Dirk Vlaeminck, Jeroen den Haerynck, Ann de Wintere (sag C-124/08) og Géry Deschaumes (sag C-125/08)

Sagsøgte: Belgische Staat

Sagens genstand

Anmodninger om præjudiciel afgørelse — Hof van Cassatie van België — fortolkning af artikel 221, stk. 1 og 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (i den affattelse, der var gældende i 1992) (EFT L 302, s. 1) — efterfølgende opkrævning af import- eller eksportafgifter — om der foreligger en pligt til at bogføre toldskylden, før der sker underretning af debitor — forlængelse af forældelsesfristen — toldsvig — solidarisk hæftelse

Konklusion

- 1) Artikel 221, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks skal fortolkes således, at toldmyndighedernes underretning af debitor efter en passende fremgangsmåde om det import- eller eksportafgiftsbeløb, der skal betales, kun kan foretages retsgyldigt, hvis disse afgifts størrelse forudgående er blevet bogført af de pågældende myndigheder.

2) Artikel 221, stk. 3, i forordning nr. 2913/92 skal fortolkes således, at toldmyndighederne kan foretage en retsnyldig underretning af debitor om det efter lovgivningen skyldige afgiftsbeløb, efter udløbet af treårsfristen — regnet fra toldskyldens opståen — når det nøjagtige afgiftsbeløb ikke har kunnet fastsættes af de pågældende myndigheder som følge af en handling, der vil kunne give anledning til strafferetlig forfølgning, herunder hvis denne skyldner ikke er ophavsmand til den pågældende handling.

(¹) EUT C 142 af 7.6.2008.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 16. juli 2009 — Distillerie Smeets Hasselt NV mod Belgische Staat, Louis De Vos, Bollen, Mathay & Co BVBA, som likvidator for Transterminal Logistics NV, Daniel Langenbergh og Firma De Vos NV og Belgische Staat mod Bollen, Mathay & Co. BVBA, som likvidator for Transterminal Logistics NV, samt Louis De Vos mod Belgische Staat (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hof van Cassatie van België — Belgien)

(Sag C-126/08) (¹)

(Forordning (EØF) nr. 2913/92 — EF-toldkodeksen — efteropkrævning af import- eller eksportafgifter — bogføring af toldskylden — indskrivning i regnskabsregistre eller på anden måde bogføring — indskrivning i en rapport, der udgør bogføring — indlevering af en genpart af rapporten, der udgør underretning om det efter lovgivningen skyldige afgiftsbeløb)

(2009/C 220/15)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hof van Cassatie van België

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Distillerie Smeets Hasselt NV, Belgische Staat og Louis De Vos

Sagsøgte: Belgische Staat, Louis De Vos, Bollen, Mathay & Co BVBA, som likvidator for Transterminal Logistics NV, Daniel Langenbergh og Firma De Vos NV

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Hof van Cassatie van België — fortolkning af artikel 217, stk. 1, og artikel 221, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (i den affattelse, der var gældende i 1992) (EFT L 302, s. 1) — efterfølgende opkrævning af import- eller eksportafgifter — om der foreligger en pligt til at bogføre toldskylden, før der sker underretning af debitor — begrebet »indskrives i regnskabsregistre eller på anden måde«

Konklusion

Artikel 217 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks skal fortolkes således, at medlemsstaterne kan bestemme, at bogføringen af det afgiftsbeløb, der udgør en toldskyld, er foretaget ved indskrivning af beløbet i den rapport, der er udfærdiget af de kompetente toldmyndigheder, og hvori der konstateres en overtrædelse af den gældende toldlovgivning.

(¹) EUT C 142 af 7.6.2008.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 16. juli 2009 — Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Polen

(Sag C-165/08) (¹)

(Traktatbrud — genetisk modificerede organismer — frø — forbud mod markedsføring — forbud mod optagelse på den nationale sortliste — direktiv 2001/18/EF og 2002/53/EF — påberåbelse af etiske og religiøse hensyn — bevisbyrde)

(2009/C 220/16)

Processprog: polsk

Parter

Sagsøger: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved B. Doherty og A. Szmytkowska, som befuldmægtiget)

Sagsøgt: Republikken Polen (ved M. Dowgielewicz, som befuldmægtiget)

Sagens genstand

Traktatbrud — tilsidesættelse af artikel 22 og 23 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/18/EF af 12. marts 2001 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer og om ophævelse af Rådets direktiv 90/220/EØF (EFT L 106, s. 1) og af artikel 4, stk. 4, og artikel 16, i Rådets direktiv 2002/53/EF af 13. juni 2002 om den fælles sortliste over landbrugsplantearter (EFT L 193, s. 1) — national lovgivning, der forbyder markedsføring af frø af genetisk modificerede sorter, og at disse optages på den nationale sortliste

Konklusion

1) Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 22 og 23 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/18/EF af 12. marts 2001 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer og om ophævelse af Rådets direktiv 90/220/EØF og sine forpligtelser i henhold til artikel